

Nekega dne se je tu sprehajala s svojim očetom, kraljem Matjažem. Že sta obhodila skoraj ves vrt, pregledala vsa ptičja gnezda, se pomenila z drobnimi vevericami in pohvalila pisane cvetlice, ker so tako lepo vonjale. Mahoma pa se je Marjetica domislila:

»Očka, igrayva se!«

»Pa se dajva,« je bil kralj Matjaž pripravljen.

»Kaj pa naj se igrava?« je vprašala deklica.

»Kar hočeš,« je odgovoril oče.

Deklica je pomislila, pa zaploskala:

»Očka, bodi skobec!«

»Kakor hočeš,« je bil kralj Matjaž pripravljen.

Razprostrl je roki, razširil prste, da so bili podobni groznim krempljem in pričel loviti hčerko. Marjetica je bežala pred njim, cvilila v strahu in ga podila: ššš, šššš!«

Toda skobec se ni dal ugnati. Pograbil je deklico za krilec, jo stisnil k sebi in rekel: »Moja si, zdaj te pojem! Kar živo te pojem!«

Toda deklica se mu je iztrgala iz rok in rekla:

»Očka, bodi divji mož!«

Kralj Matjaž je pohlevno ubogal. Razmršil si je dolgo brado in rjave lase in je bil pravi pravcati divji mož. Lovil je deklico, ki je urno bežala pred njim, sopel in renčal in ko jo je ujel, je z debelim glasom zapel:

»Te ujamem, te oskubim,
te ožmem,
te v malho potlačim,
za malco pojem!«

Široko je odprl usta, deklica pa se mu je zasmejala in zapela: »Očka, bodi Turek! Nič se te ne bojim!«

Vzel je robec, si ga povezal okoli glave in je imel turban kakor pravi resnični Turek. V grmu si je urezal krivo palico in si jo zataknil za pas. To je bila njegova kriva turška sablja. Lovil je svojo deklico, ki je bežala pred hudim Turkom, se skrivala za grmovjem, pa hudemu Turku le ni mogla uiti. Že jo je prijel, jo vzel v naročje in rekel: »Zdaj pojdeš z menoj v turško sužnost!«

(Dalje.)

Iz ljudske modrosti

Dobra srca se spoznajo v dobrih delih.

Kdor mir ljubi, ni nikdar na izgubi.

Tudi odkritosrčnost ima svoje meje, ker vsakdo ne zasluži, da bi mu zaupali.

Pozabi, kar si storil dobrega in stori kaj — boljšega!

Z besedami ne poplača nikdo dolgov.

Spoznanje lastnih napak, k poboljšanju prvi korak.